

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: T. Q. T.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Markem Sedlákem,
advokátem se sídlem Brno, Milady Horákové 13

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,
IČ 75151529, sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2024, č. j. KRPP-159890-8/ČJ-2024-030022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 8. 11. 2024, č. j. KRPP-159890-8/ČJ-2024-030022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm.c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) a umístěn do Zařízení pro umístění cizinců (dále jen „*ZZC*“) za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena do 7. 11. 2024.

2. Žalobce byl zajištěn proto, že dne 07.11.2024 provedla hlídka Policie České republiky, Krajské ředitelství Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, pobytovou kontrolu a následnou lustraci v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobci bylo Krajským ředitelstvím policie Libereckého kraje dne 27.07.2024 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPL-73266-27/ČJ-2024- 180023-SV dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 z. č. 326/1999 Sb. na dobu 6 měsíců a byla stanovena doba k vycestování na 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 07.08.2024. Od 07.09.2024 opět žalobce pobývá na území neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění.
3. V policejním protokolu o výslechu žalobce dne 7. 11. 2024 uvedl, že z Vietnamu odcestoval v roce 2020 na Slovensko, kde měl povolený pobyt za účelem podnikání. Požádal si tam pak o prodloužení pobytu, ale pobyt mu nebyl prodloužen, ale to, že mu pobyt neprodloužili, nevěděl a odjel do České republiky na návštěvu za bratrancem a sestřenicí a také otcem. Otec se jmenuje T. Q. B., nar. X., st. přísl. VNM, má povolený pobyt v České republice. Do České republiky přicestoval 20. 7. 2024, po sedmi dnech byl kotrolován policisty. Advokát mu neřekl, že rozhodnutí již nabylo právní moci a že by měl vycestovat. Zdržuje se u kamarádky v Praze 4, její adresu nezná. V ČR má otce, který má povolený pobyt a žije v Ostravě, je soběstačný a podniká. z Vietnamu odjel žalobce za prací, má tam matku a sestru v Polsku. je svobodný a bezdětný, ve Vietnamu mu nic nehrozí. V České republice nemá žádný majetek, pohledávky ani závazky. Pracoval brigádně na tržnici SAPA. Je zdrav.
4. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že podmínky ust. § 124 odst. 1 písm. c) byly splněny, neboť žalobci bylo dne 27.07.2024 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění KRPL-73266-27/ČJ-2024-180023-SV a byla mu stanovena lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, která uplynula dne 06.09.2024, kterou nerespektoval.
5. Podle žalovaného nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců proto, že by bylo zjevně neúčinné, neboť zde není záruka, že žalobce vycestuje. Účastník řízení byl již jednou za svůj neoprávněný pobyt řešen a v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 27.07.2024 č.j. KRPL-73266-27/ČJ-2024-180023-SV měl stanovenou povinnost vycestovat do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Měl tedy již možnost z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace dobrovolně vycestovat, a přesto tak neučinil, i když i v protokolu účastníka řízení přislíbil, že do Vietnamu vycestuje. Správní orgán tak nyní nemůže brát vážně vyjádření žalobce v protokolu ze dne 07.11.2024, že nyní vycestuje dobrovolně, protože je zde opět riziko, že tak žalobce opět neučiní. Žalobce dále v protokolu uvedl, že se proti rozhodnutí o správním vyhoštění prostřednictvím advokáta odvolal, ale o tom, že rozhodnutí již nabylo právní moci, a měl tedy již povinnost z území vycestovat, mu advokát neřekl. K tomuto správní orgán uvádí, že dne 27.07.2024 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění pod č.j. KRPL-73266-27/ČJ-2024-180023-SV, které nabylo právní moci dne 07.08.2024. Odvolání proti rozhodnutí bylo doručeno správnímu orgánu 1. stupně až po zákonné lhůtě a to dne 27.08.2024, a tedy nemá odkladný účinek. Žalobce měl tedy vycestovat do 06.09.2024. Žalobce dne 07.11.2024 uvedl v protokolu, že nemá finanční prostředky na vycestování. Nemá tak ani dostatek finančních prostředků ke složení finanční

záruky. Neuvedl adresu, kde by se mohl v České republice zdržovat a kde by byl kontaktní, aktuálně má totiž bydlet u nějaké kamarádky s její rodinou (manžel a dvě děti) v bytě v Praze 4, přesnou adresu, ale nezná a její jméno správnímu orgánu neuvedl. V České republice má z rodiny pouze otce, T. Q. B., X., st.přísl. VNM, ten má povolený dlouhodobý pobyt a žije v Ostravě. S otcem je sice v kontaktu, naposledy spolu telefonovali před týdnem. Za otcem byl již několikrát, ale nezná jeho adresu. Otec je soběstačný, žije sám a podniká, není na žalobci nijak závislý. Pokud by žalobce měl v úmyslu skutečně z území vycestovat, mohl využít pomoci svého otce, který by mu finanční prostředky na vycestování jistě poskytl nebo mohl využít programu dobrovolných návratů, prostřednictvím kterého Česká republika pomáhá s návratem do domovské země cizincům bez finančních prostředků. Žalobce ale ani jedné této možnosti nevyužil. Na základě výše uvedeného nepřistoupil správní orgán k uložení zvláštního opatření.

6. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, v níž namítal, že rozhodnutí o zajištění je zcela nepřiměřené, protože žalovaný mohl využít mírnější prostředky, než omezení jeho osobní svobody, které představuje zásah do jeho základních práv a svobod. Podle žalobce měl žalovaný využít zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm a, c) nebo d) z.č. 326/1999 Sb. nebo jejich kombinaci. Podle žalobce jsou v jeho případě splněny podmínky pro uložení těchto zvláštních opatření. Naopak podle žalobce nejsou splněny podmínky pro jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) z.č. 326/1999 Sb., konkrétně, že nevycestoval v době stanovené v rozhodnutí o vyhoštění. Splnění této podmínky žalovaný podle žalobce nesprávně dovozuje z existence rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce č.j. KRPL-73266-27/ČJ-2024-180023-SV, ze dne 27.07.2024. K tomuto rozhodnutí žalovaný na str. 2 napadeného rozhodnutí uvádí, že rozhodnutí nabylo právní moci dne 07.08.2024, dne 27.08.2024 bylo tomuto správnímu orgánu prvního stupně doručeno odvolání proti rozhodnutí pod č.j. KRPL-73266-27/ČJ-2024-180023-SV, nicméně po zákonné lhůtě k odvolání, a tedy bez odkladného účinku, takže žalobce měl povinnost vycestovat z území České republiky do 06.09.2024 a od 07.09.2024 opět pobývat na území neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a ve lhůtě mu stanovené z území nevycestoval. Podle žalobce žalovaný vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, neboť žalobce zároveň s odvoláním proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žádost o prominutí zmeškání lhůty podle § 41 z.č. 500/2004 Sb. a zároveň požádal podle § 41 odst. 3 z. č. 500/2004 Sb., o přiznání odkladného účinku této žádosti. Není to tedy podle žalobce tak, že nerespektuje výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, naopak proti rozhodnutí o správním vyhoštění činí právní kroky v souladu se zákonem, včetně správní žaloby. Nic tedy podle žalobce nebránilo užití mírnějších prostředků – zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm a, c) nebo d) z. č. 326/1999 Sb.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že k nedostatečnému zohlednění zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaný nepřistoupil, neboť žalobce nesplňoval podmínky dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobce nemá dostatečné finanční prostředky, a ani adresu pobytu na území České republiky, kde by se mohl zdržovat, jak sám uvedl dne 7. listopadu 2024 v protokolu o podání vysvětlení dle § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Za zásadní překážku k přistoupení k uložení zvláštního opatření jako alternativy zajištění žalovaný vyhodnotil skutečnost, že žalobce nebyl schopen uvést místo

pobytu na území České republiky. Uvedl pouze, že se zdržuje u kamarádky v Praze 4, ale adresu nezná. Dále uvedl, že v České republice nemá ani žádnou doručovací adresu. Vzhledem k tomu, že žalobce nemá na území České republiky žádné známé bydliště, nepřistoupil žalovaný k uložení zvláštního opatření dle zákona o pobytu cizinců. Dále žalovaný připomněl, že dne 27. července 2024 bylo žalobci Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Libereckého kraje, Odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort vydáno rozhodnutí pod č. j. KRPL-73266-27/ČJ-2024-180023, ve věci správního vyhoštění, a to podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „Evropská unie a smluvní státy“), a to na dobu 6 (šest) měsíců. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. července 2024, což stvrdil svým vlastnoručním podpisem, a poté nabylo právní moci dne 7. srpna 2024. Následně dne 27. srpna 2024 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání. V rámci podaného odvolání žalobce žádal o navrácení v předešlý stav dle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správní řádu. Dne 7. listopadu 2024 vydalo Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutí č.j. CPR-48060-10/ČJ- 2024-930310-V241 o zamítnutí odvolání, které nabylo právní moci dne 8. listopadu 2024, ve spise pod č.j. KRPP-159890-20/ČJ-2024-030022. Jelikož rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 7. srpna 2024 a žalobci byla stanovena lhůta k vycestování do 6. září 2024, z tohoto důvodu přistoupil žalovaný k jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále uvádí, že žalobce dne 12. listopadu 2024 požádal Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, oddělení dobrovolných návratů o dobrovolný návrat do Vietnamské socialistické republiky. Dne 22. listopadu 2024 došlo k realizaci správního vyhoštění z území Evropská unie a smluvních států, odlet z Letiště Václava Havla Praha v 09:55 hodin (na trase Praha - Istanbul – Hanoj.

8. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
10. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.*
11. V projednávané věci je zřejmé, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců a žalobce zajistil proto, že žalobce se na území České republiky pobyboval neoprávněně bez platného dokladu, přestože mu bylo uloženo správní vyhoštění, které nabylo právní moci 7. 8. 2024 a následně bylo vykonatelné po uplynutí lhůty stanovené k vycestování, tj. do 6. 9. 2024. Z toho je zřejmé, že podmínky zajištění ve smyslu výše cit. ust. 7§ 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly splněny.

12. Naopak soud, stejně jako žalovaný, neshledal důvody pro uplnění zvláštních opatření dle § 123b zákona č. 326/1999 Sb., neboť je zřejmé, žalobce neměl v úmyslu respektovat uložené správní rozhodnutí o vyhoštění, z území ČR poté nevycestoval, nýbrž nadále se v něm nepřetržitě podle svého vyjádření do protokolu zdržoval, tedy nespolupracoval se správními orgány a nerespektoval právní řád České republiky. Dále výslovně uvedl, že neví, na jaké konkrétní adrese u kamarádky bydlel, tedy nemá ani stálé bydlení, ani finanční prostředky na návrat do země původu. Na základě toho nelze předpokládat, že by po uložení některého ze zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců tyto dodržoval a začal by spolupracovat se správními orgány na svém návratu do vlasti.
13. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“ S ohledem na výše vyřčené nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce již správní řízení mařil, nerespektoval pravomocné rozhodnutí o vyhoštění a z území ČR nevycestoval.
14. Na uvedeném závěru nemění nic ani okolnost, že žalobce proti rozhodnutí o vyhoštění podal opožděné odvolání se žádostí o prominutí zmeškání lhůty, neboť tento úkon nemá suspenzivní, tj. odkladný účinek, neodkládá právní moc rozhodnutí správního orgánu. Následně bylo navíc žalobcovo odvolání zamítnuto. Tudíž nedošlo ke změně rozhodnutí o vyhoštění a žalobce tak pobýval opět na území republiky neoprávněně od doby, kdy uplynula lhůta stanovená žalobci k vycestování, tedy od 7. 9. 2024.
15. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
16. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 28. listopadu 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

